

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45)

Az élet igéje ebben a hónapban is egy boldogságról szól. Egy asszony, Erzsébet ezzel az örömteli és ihletett köszöntéssel fordul egy másik asszonyhoz, Máriához, aki eljött hozzá segíteni. Mindketten gyermeket várnak, és mindketten mélyen hívők, akik miután befogadták Isten Igéjét, a maguk kicsinységében megtapasztalták annak teremtető erejét.

Mária az első, akit boldognak nevez Lukács evangéliuma, mert ő megtapasztalta az Istennel való bensőséges kapcsolat örömét. Boldognak nevezi őt az evangélista, és ezzel elindít egy gondolatsort Isten kimondott Igéjéről, a befogadó hitről, Isten kezdeményezéséről és az ember szabad csatlakozásáról.

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

Mária a megtestesítője az igazi hitnek abban, amit Isten „Ábrahámnak és utódainak örökre megígért”[1]. Annyira kiüresítette magát, annyira alázatosan és nyitottan hallgatja az Igét, hogy az Isten Igéje testet tud ölteni méhében, és így beléphet az emberiség történelmébe.

Egyikünk sem tapasztalhatja meg Mária szűzi anyaságát, de az Isten szeretetében vetett bizalmát mindannyian utánozhatjuk. Ha nyitott szívvel fogadjuk az Igét, akkor ígéretei bennünk is valóra válhatnak, és a mi életünket is termékenyvé tehetik, nem számít, hogy egyszerű polgárok vagyunk, apák, anyák, diákok, dolgozók, politikusok, fiatalok vagy idősek, egészségesek vagy betegek.

De mi történik, ha nem elég erős a hitünk, mint Zakariásnak[2]? Akkor is bízzuk magunkat Isten irgalmára. Ő újra és újra megkeres minket, hogy felfedezzük a hűségét és áldjuk a nevét.

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

A Szentföldön ugyanazon dombok között, nem is olyan régen egy ugyancsak mélyen hívő anya az evangéliumból merítve a megbocsátás és a párbeszéd művészetére tanította a gyerekeit. Margaret mesélte: „Amikor a szomszéd gyerekek beszéde rosszul esett, azt mondta nekünk, a gyerekeinek, hogy hívjuk be őket. És adott nekik az éppen kisült lepényből, hogy vigyenek haza is belőle. Azóta baráti kapcsolatban vagyunk ezekkel az emberekkel.”[3] Kicsinyke prófétai jel ez egy hatalmas kultúra bölcsőjében, amely a szenvedés jelképe lett a békére és testvériségre vágyó emberiség számára.

Chiara Lubich is hitre bátorít bennünket: „Jézus után Mária mondta ki a legtökéletesebb igent Istennek. Mindenekelőtt ebben áll életszentsége és nagysága. S amíg Jézus az Ige, a megtestesült Ige, addig Mária – az Igébe vetett hite által – a megélt Ige. Ő azonban olyan, mint mi, egyenlő velünk, mert teremtmény. [...] Vele együtt higgyünk abban, hogy Jézus minden ígérete be fog teljesedni! Van, hogy egy-egy ígéje olykor képtelenséget követel tőlünk, ha kell, vállaljuk a kockázatot is, mint Mária! Azzal, aki hisz az Igében, mindig rendkívüli dolgok történnek. Könyveket lehetne írni a kisebb és nagyobb csodákról, melyek ezt igazolják. [...] Amikor a hétköznapiak folyamán a Szentírást olvasva találkozunk Isten Igéjével, nyissuk ki szívünket és fogadjuk be! Higgyük, hogy amit Jézus kér vagy ígér, az megvalósul! Hamarosan felfedezzük majd [...], hogy Ő megtartja ígéreteit.” [4]

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

A karácsonyra készülve emlékezzünk Jézus meglepő ígéretére, hogy jelen lesz azok között, akik elfogadják és megélik a kölcsönös szeretet parancsát: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben – az evangéliumi szeretetben –, ott vagyok közöttük.”[5]

Bízzunk ebben az ígéletben, hogy ma is újra születhessen Jézus az otthonainkban, az utcákon a kölcsönös befogadás, a másik mély meghallgatása, vagy a testvéri ölelés által, mint Mária és Erzsébet esetében.

Letizia Magri

[1] vö. Lk 1,55

[2] vö. Lk 1, 5-22; 67-79

[3] vö. <https://ujvarosonline.hu/lelkiseg/szemtol-szembe-interju-margaret-karrammal-a-fokolare-mozgalom-uj-elnokevel>

[4] C. Lubich, Az élet igéje, 1999. augusztus, Új Város, 1999. 8-9. szám, 16. o.

[5] vö. Mt 18,20

forrás: fokolare.hu